

Bach (FP):

Som fremskridtspartimedlem var det med de allerstørste bekymringer, jeg lyttede til statsministerens redegørelse i tirsdags. De sidste ord i talen var: Danmark leve. Måske skulle statsministeren hellere have sagt: Gud bevare Danmark. For det har og får vi i allerhøjeste grad brug for, hvis ikke vi finder andre løsninger end dem, statsministeren anviste.

Statsministeren gav udtryk for, at augustforliget havde skabt optimisme i erhvervslivet, øgede investeringer og større byggeaktivitet. Jeg lyttede også til statsministeren, da han tirsdag aften i fjernsynet opfordrede de danske arbejdere og erhvervslivets ledere til at smøge ærmerne op. Hr. statsminister! Jeg tør godt her fra denne talerstol garantere for, at de produktive i samfundet, arbejderne og erhvervslivets ledere, længe har arbejdet med opsmøgede ærmer, men alligevel mener regeringen, der skal ydes endnu mere. Hvis I havde haft en praktisk indsigt i erhvervslivets problemer anno 1976, ville I vide, at det betød, at de produktive skulle knokle løs med bar overkrop. Hvordan skulle de kunne det, så længe de har en offentligt ansat siddende på ryggen? For sådan er situationen reelt i dag, og så melder spørgsmålet sig: kunne det hjælpe på de to mest iøjnefaldende problemer, nemlig den store arbejdsløshed og det store underskud på betalingsbalancen? Her bliver vi fra fremskridtspartiets side nødt til at sige: desværre aldrig en pind. Der findes kun én eneste løsning, og det er besparelser på de offentlige budgetter. Vi har sagt det ofte, og det skal blive gentaget og gentaget: stop frådseriet med skatteydernes penge! Lad os i fællesskab kigge på alle offentlige lønninger over f. eks. 100.000 kr.! Lad os begynde med at se på ministre, folketingsmedlemmer, borgmestre m.v.! Dér kunne vi i fællesskab smøge ærmerne op og vise den hårdt plagede befolkning et godt eksempel, for det er den eneste farbare vej, hvis vi skal have balance i tingene, og det skal vi.

Skatteyderne får i stedet for 2½ pct. diskontoforhøjelse og rekordrente. Hvordan mon det virker på erhvervslivets omkostninger? Så er det selvfølgelig vældig behageligt, at man kan sige, det var for at sikre kronen. Havde I lyttet til fremskridtspartiets løsningsmodel i tide, ville den situation jo slet ikke være opstået, og her får I Z-planens 7 punkter. Jeg synes nemlig, de er så gode, at det er dejligt at gentage dem her

fra talerstolen, for jeg er bange for, at der er alt for mange, der ikke har fået dem læst.

Punkt 1: afvikling af indkomstskatten. Der er råd til allerede i dette efterår, i 1976, at få et skattefrit bundfradrag på 25.000 kr. og til samtidig at ophæve sømandsskatten og til med virkning fra indkomståret 1976 helt at afskaffe kapitalvindingsskatten.

Punkt 2: skab dog erhvervsoptimisme!

Punkt 3: reallønsfremgang. Lønudgifterne for erhvervslivet skal stort set holdes på det nuværende niveau fra 1. januar 1979. Det er ikke nogen nulløsning til skade for lønmodtagerne, idet de vil få en lønfremgang som ingen sinde i kraft af skattelettelser.

Punkt 4: besparelser på 26 mia kr. På et statsregnskab, hvor underskuddet vipper omkring de 20 mia kr., kan det ikke nytte blot at spare 2 mia kr. eller 4 mia kr. Det rigtige spareniveau ligger på ca. 26 mia kr., som fremskridtspartiet specificeret har redegjort for i sine 790 ændringsforslag ved finanslovsforslagsets behandling i marts 1976.

Punkt 5: 16. almindelige vurdering udsættes. Et væsentlig højere officielt niveau for landets ejendomsværdier er i sig selv en kraftig inflationsfaktor, som det er mere end dumdrigt at lade staten producere.

Punkt 6: arbejdsmarkedslovgivningen skal tilpasses nutidens samfundsforhold.

Punkt 7: ensartet pension. Det er 26.000 kr. for enlige og 52.000 kr. for ægtepar.

Men i stedet for kaster I byggeriet ud i en ny krise med store byggelånsrenter, kæmpekurstab og nye huslejestigninger. Samtidig med det afviser boligministeren at sætte forhåndslåneordningen i kraft, så bygherren i det mindste kunne skaffe sig selv en smule sikkerhed. Det vil med andre ord sige, at ingen ved, om de er købt eller solgt. I producerer flere sorte huse, flere arbejdsløse og flere konkurser. Hvor lang tid mon I kan fortsætte, før den sidste investeringslyst og arbejdsglæde er væk? Når renten er oppe på 18–20 pct. og i visse tilfælde højere, er det da klart, at det har en afgørende betydning for, om man skal fortsætte et erhverv, eller om man eventuelt skal påbegynde et nyt.

Hvis nu regeringen og de ansvarlige politikere ville lytte til mig og jeg skulle udtale mig til erhvervslivet, så burde jeg nok sige, at i denne alvorlige situation – og det gør mig ondt at sige det – er der nok mange, der er nødt til at holde op og komme baglæns ud af roderiet,